

Un any especial

Les 35 hores a França, els mercats financers i les fusions marcaran un any bo per a l'economia real i dolent per als nervis dels inversors.

JORDI FORTUNY

Tant si l'efecte 2000 produeix un daltabaix mundial, com si no passa res de res, que és el més probable, el 2000 no serà un any normal i corrent des de cap punt de vista. Per començar, és un any de traspàs. El mes de febrer serà més llarg del normal i tindrà 29 dies. Un factor que desequilibrarà les estadístiques i que moltes empreses hauran de tenir present en la seva activitat. Però més dies no vol dir necessàriament més feina, almenys per als treballadors francesos, perquè a partir del dia 1 de gener entra en vigor a França la llei de les 35 hores laborals, que s'aplicarà a totes les empreses de més de 20 treballadors, en un intent del govern de Lionel Jospin de repartir més el treball i crear més ocupació. Totes les patronals i sindicats europeus seguiran amb molta atenció aquest experiment francès, per a treure conclusions i actuar en conseqüència.

Ara bé, tret de la Catalunya Nord, el més probable és que els treballadors dels altres Països Catalans facin encara més hores de feina l'any 2000 (fins i tot el 24 de juny serà dia feiner, un fet que no tornarà a passar fins l'any 2028). I és que les tesis sindicals sobre la reducció de la jornada laboral tenen probabilitats d'aplicar-se en les empreses més grans, però no tant en les petites, que són les que creen més llocs de treball. Abocades a una competència cada vegada més ferotge, les empreses petites aconseguirien precisament els bons resultats a base de treballar més i més hores.

En tot cas, els que segur que faran més hores de feina són els treballadors de les borses de Barcelona i de València, que a partir del 17 de gener s'adaptaran a

l'horari de les altres borses europees (juntament amb les de Madrid i Bilbao). Obriran a les 8.30 de matí i no pararan fins les 17.30 hores. Amb aquest nou horari, les borses d'aquí es posaran a punt de cara al nou mercat paneuropeu que ha de començar a funcionar el mes de novembre. Aquest nou esforç d'adaptació internacional, de tota manera, no té la recompensa d'unes previsions optimistes sobre l'evolució de la borsa. L'economia real anirà bé durant el 2000, però en canvi els mercats financers podrien acusar el cansament dels últims anys de pujades espectaculars i gairebé ininterrompudes.

Camdessus, Greenspan, Duisenberg. Passi el que passi als mercats financers, ja no serà problema de Michel Camdessus, el veterà director del Fons Monetari Internacional (FMI), que a mitjan febrer farà les maletes i deixarà el despatx que ha ocupat durant tretze anys a Washington per tornar a Europa. Com que els Estats Units no tenen cap interès a reforçar l'FMI com volia Camdessus, la tutela del sistema monetari internacional encara es podria desplaçar més cap a la Reserva Federal americana (Fed). Motiu de sobres perquè el president de la Fed, Alan Greenspan, no faci com Camdessus i, al mes de juny, sigui elegit per un nou mandat i continuï vigilant la marxa del dòlar i, en definitiva, de l'economia mundial, des del seu despatx de Washington (també a Washington, és clar).

Mentrestant, a Frankfurt, l'holandès Wim Duisenberg, director del Banc Central Europeu, estarà tot l'any amb els informes monetaris damunt la taula i mirant d'endevinar quant i quantes vegades haurà d'apujar els tipus d'interès perquè la inflació i la pugna dòlar-euro

no perjudiquin l'economia europea.

Als Països Catalans, com a tot Europa, tindran cada vegada més repercussions les tendències de l'economia mundial. En el cas de Catalunya, per posar només un exemple, el 2000 s'entaularà la batalla pel poder dins de Gas Natural, amb Repsol i el govern espanyol lluitant perquè la companyia de gas catalana s'integri del tot al grup Repsol, mentre que el govern de Jordi Pujol (CiU) i la Caixa de Pensions miraran d'evitar-ho i mantenir la influència catalana en la companyia gasista. Serà una batalla important, però probablement silenciosa.

Com la batalla dels grans empresaris de Barcelona per aconseguir la gestió de l'aeroport internacional del Prat de Llobregat, quan el ministeri de Foment el privatitzi després de les eleccions generals de la primavera. Tot aquest paisatge bèl·lic i postelectoral serà el que trobarà el bavarès Bernd Pischetsrieder, la nova adquisició "de luxe" de l'economia catalana, quan s'incorpori al càrrec de president executiu de Seat el mes de juliol.

Ford, caixes i Terra Mítica.

Per aquella època, al País Valencià ja haurà començat la producció dels nous motors I4 per a tot el mercat europeu a la fàbrica Ford d'Almussafes, un esdeveniment que assegurarà l'activitat de la factoria durant un lustre. En canvi, la Fira de València haurà de resoldre aviat la crisi oberta per la dimissió del president Antonio Baixauli si vol afrontar amb èxit la competència de Madrid i de les fires italianes. El nou equip que presideix Antonio Català haurà de demostrar que pot tirar endavant una institució que és clau per a l'economia de València i que pateix crisis per conflictes d'interessos amb massa freqüència. No li serà fàcil, encara que —ara, sí— tingui el suport polític i econòmic del govern d'Eduardo Zaplana (PP) i la Fira de

ARXIU

ARXIU / EFE

Dalt, Terra Mítica, ara en construcció, obrirà les portes el mes de juliol. A sota, manifestació a França reclamant mesures per crear ocupació. Tot Europa estarà pendent de l'establiment de la jornada de 35 hores.

València —que durant el 2000 haurà d'aplicar els acords amb Fira de Barcelona sobre internacionalització— estigui ben posicionada estratègicament.

Tampoc seran fàcils els començaments de Terra Mítica, el parc temàtic de Benidorm que obrirà les portes a començaments de juliol, en plena temporada turística. El govern de la Generalitat Valenciana no vol perdre ni un moment

i està disposat gairebé a desafiar les lleis de la física perquè Terra Mítica comenci a generar *cash-flow* tan aviat com sigui possible. Tant si se'n surt com si no, d'entrada l'impacte de Terra Mítica en l'oferta turística del País Valencià serà molt important, sobretot en les comarques de la costa d'Alacant. Si, a més a més, és capaç de generar beneficis d'aquí a uns anys, Zaplana i els heterogenis grups empresarials que han invertit barra i diners en el projecte hauran guanyat una aposta que va començar ja fa molt de temps, a mitjan anys vuitanta, quan Disney encara buscava un lloc per fer un parc d'atraccions a Europa.

L'èxit de Terra Mítica també seria important per a les dues grans caixes valencianes, Bancaixa i la CAM, que participen en el capital del parc. Necessitaran satisfaccions que facilitin la digestió de la fusió de les dues entitats, un altre dels projectes que Zaplana no ha deixat d'acaronar ni un sol moment des que va accedir a la presidència. La fusió CAM-Bancaixa es dona per feta després de les eleccions de la primavera. Ja veurem.

Majoria absoluta, o no.

Sens dubte, un dels factors que han permès que els projectes de Zaplana prosperessin ha estat la majoria quasi-absoluta de la seva primera legislatura (amb el suport suïcida dels d'Unió Valenciana) i l'actual majoria absoluta. En canvi, els projectes del nou govern de progrés a les Illes Balears que presideix Francesc Antich (PSIB) s'hauran

de basar en la il·lusió pel canvi polític i pel pluralisme, una fórmula que també pot donar resultats i, sobretot, amb més fonaments. El 2000, el primer any d'un govern progressista en tota la història de les Illes Balears, ja es començaran a notar en l'economia de l'arxipèlag els efectes de la nova política a favor de l'equilibri natural i territorial i de l'orientació cap a un turisme de més qualitat.